

Sygn. akt I CSK 189/10

POSTANOWIENIE

Dnia 7 października 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku Kryspiny P.

przy uczestnictwie Danuty S. i in. ,

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 października 2010 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni

od postanowienia Sądu Okręgowego

z dnia 10 listopada 2009 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 10 listopada 2009 r. Sąd Okręgowy oddalił apelację wnioskodawczynie Kryspiny P. od postanowienia Sądu pierwszej instancji oddalającego wniosek o stwierdzenie, że wnioskodawczynie nabyła przez zasiedzenie z dniem 1 lutego 1999 r. własność zabudowanej nieruchomości bliżej opisanej we wniosku.

Sądy ustaliły między innymi, że wnioskodawczynie zamieszkała w 1967 r. w budynku na przedmiotowej nieruchomości na podstawie nieformalnej umowy użyczenia zawartej najpierw z właścicielką nieruchomości Katarzyną K., a po jej śmierci z jej spadkobiercami Tadeuszem K. i Elżbietą C. Była więc posiadaczem zależnym. Dopiero po 12 lutego 1982 r., gdy z budynku na nieruchomości wyprowadziła się uczestniczka postępowania Elżbieta S., całą nieruchomość objęła w posiadanie wnioskodawczynie, stając się jej posiadaczem samoistnym, a zatem w momencie orzekania nie upłynął jeszcze przewidziany w art. 172 § 2 k.c. 30-letni okres umożliwiający nabycie własności przez zasiedzenie.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczynie jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała na przesłanki przedsądu określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Stwierdziła, że w sprawie występują zagadnienia prawne: w jakiej mierze granice i treść prawa własności determinują granice i treść posiadania rzeczy przez posiadacza samoistnego; czy możemy mieć do czynienia z takimi samymi zakresami posiadania samoistnego, gdy posiadacz samoistny zasiaduje nieruchomość pod nieobecność kogokolwiek na nieruchomości oraz gdy posiadacz samoistny zasiaduje nieruchomość w obecności osób trzecich (nie wykonujących posiadania w imieniu właściciela) będących posiadaczami zależnymi i jednocześnie najbliższą rodziną zasiadającego; jakie jest określenie posiadania samoistnego w relacji do posiadania zależnego z uwzględnieniem tego pierwszego jako faktycznego władania w najszerszej formie korzystania z rzeczy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, jeżeli skarżący, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołuje się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, powinien

zagadnienie to przedstawić przez odpowiednie sformułowanie, wskazać przepisy prawne, na tle których wystąpiło, przedstawić kontrowersje i rozbieżne oceny prawne jakie zagadnienie to wywołuje, wykazać, że mają one charakter na tyle poważny, iż celowe jest zajęcie stanowiska przez Sąd Najwyższy oraz że rozwiązanie tego zagadnienia konieczne jest do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, jak również przyczyni się do rozwoju judykatury (porównaj między innymi orzeczenia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, nie publ.).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej wnioskodawczynie do rozpoznania nie spełnia powyższych wymagań. Zagadnienia nie zostały w odpowiedni sposób sformułowane ani nie wykazano ich poważnego charakteru, uzasadniającego zajęcie stanowiska przez Sąd Najwyższy. Przede wszystkim jednak zostały one przedstawione w oderwaniu od ustaleń faktycznych sprawy, którymi Sąd Najwyższy jest związany, a z których wynika, że przyczyną oddalenia wniosku było ustalenie, iż wnioskodawczynie korzystała ze spornej nieruchomości do dnia 12 lutego 1982 r. na podstawie umowy użyczenia, a dopiero po tej dacie jej posiadanie zależne przekształciło się w posiadanie samoistne i nie upłynął jeszcze wymagany okres posiadania samoistnego w złej wierze konieczny do zasiedzenia. Nie występują zatem w sprawie przedstawione zagadnienia sprowadzające się w istocie do wykładni pojęcia samoistnego posiadania i jego przesłanek.

Nie zostało również wykazane, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. ponieważ ta przesłanka przedsądu nie została w ogóle uzasadniona we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do poszukiwania przesłanek wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych. Nie można zatem uznać, że wnioskodawczynie wykazała oczywistą zasadność skargi kasacyjnej w uzasadnieniu podstawy kasacyjnej w postaci naruszenia art. 172 k.c. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 28 lipca 1990 r. Niezależnie od tego uzasadnienie tego zarzutu nie daje podstaw do przyjęcia, że wydane orzeczenie w sposób kwalifikowany: rażący i oczywisty narusza prawo, a tylko takie naruszenie prawa uzasadnia twierdzenie o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (porównaj między innymi orzeczenia Sądu

Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49, z dnia 30 sierpnia 2007 r. II CSK 322/07, z dnia 18 stycznia 2008 r. II PK 276/07, z dnia 9 czerwca 2008 r. II UK 38/08 i z dnia 13 listopada 2008 r. II UK 228/08, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania uznając, że skarżąca nie wykazała istnienia przesłanek przysądu, na które się powołała, a w sprawie nie doszło do nieważności postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu w granicach zaskarżenia.